

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

VI МЕЖДУНАРОДЕН СТУДЕНТСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ПО ПРЕВОД
„ТРАНСФОРМАЦИИ 2021“

СЛОВАШКИ ЕЗИК – рубрика „Поезия“

Holuby na korze

Kamil Peteraj

Holuby na korze

Splašené holuby

Pozerám na starca

Čo si ich oblúbil

Na pravé poludnie

S paličkou pri nohe

Tam v parku zastane

Pozerá k oblohe

Možno že priletia

Tí hladní priatelia

Možno sa o radosť

Spolu s ním podelia

Šedivý starý pán

Život má za sebou

Viem už mu zostalo

Len tých pár holubov

K nohám mu zosadnú

K pokore jeho slov

A on im urobí

Hostinu zo zvyškov

Ľudia nič nevidia
Len pes sa pritúlal
Možno on pochopil
Ten zvláštny rituál

Šedivý starý pán
Raz odísť zabudol
Do neba niesol ho
Ten krdeľ holubov

(Z básnickej zbierky *Breviár lásky*)

СЛОВАШКИ ЕЗИК – рубрика „Проза“

Zvonením sa všetko začína

Marek Zákopčan

Dvere kabinetu sa otvorili a na prahu sa zjavila Danielova nová „spolubývajúca“.

„Dobrý deň,“ usmiala sa a nesmelo vstúpila; dvere nechala pootvorené, akoby potrebovala únikovú cestu. „Som Livka, dnes som nastúpila. Dejepis a etika. Vy ste Daniel Riečan?“

„Meno na dverách neklame,“ odvetil stroho a prezrel si jej nevysokú postavu.

Tmavé neposlušné kučery mala rozpustené, s ich česaním mala akiste zakaždým plno roboty. Tvár mala peknú, súmernú a živé hnedé oči zvedavo sledovali všetko navôkol. Podľa pevného postoja a postavy usúdil, že sa venuje športu. Oblečením však trafila celkom vedľa. Pôsobila skôr ako študentka než učiteľka. Hýrila všemožnými farbami, akoby ráno bez rozmyslu nahádzala na seba všetko, čo jej prišlo pod ruku.

Daniel lenivo vstal, aby jej potriasol pravicom. „Vitajte,“ povedal bez náznaku vrelosti. Kto sa už len predstavuje zdobneninou?

„Predpokladám, že toto je môj stôl,“ dotkla sa drevenej dosky a rozhliadla sa po takmer prázdnych stenách a strohom zariadení. „Ste tu asi tiež krátko, však?“

„Ako to myslíte?“

„No... nemáte tu nič...“ zháčila sa a stíchla.

„Tieto police budú vaše,“ riekol Daniel. Kabinet mal obdĺžnikový pôdorys. Pri stene napravo od dverí stáli pod oknami dva stoly a oproti nim dve skrine. V kúte vedľa nich bolo malé umývadlo a pri dverách po ľavej strane malý stolík a dve kreslá pre hostí.

Daniel mal obsadený stôl ďalej od dverí. Nová kolegyňa mu vyhovovala z jediného dôvodu – keď niekto zaklope, bude bližšie, aby otvorila.

Lívia si sadla za stôl a prebehla po ňom rukami; zrejme si predstavovala, čím všetkým ho zaplní.

„Kde dostanem svoje učebnice?“ opýtala sa.

„V sklade,“ zahundral Daniel a ďalej sa venoval vypisovaniu zoznamov.

„Hm, a ten je kde?“

„Na prízemí, neďaleko telocvične.“

Neušlo mu, ako sa ošiva. Iritovali ho ľudia, ktorí sa bezcieľne poflakovali. Keď bol on na jej mieste, išiel sa potrať, aby ukázal, čo v ňom je a ako sa teší na pracovné zapolenie.

„Odkiaľ máte zápisník?“ nadhodila po chvíli. „Aj ten sa fasuje v sklade? Alebo si ho treba kúpiť?“

Zaťal zuby. Čím skôr to žieňa pochopí, že učitelia sú neraz odkázaní na svojpomocné riešenia, ak chcú niečo mať alebo dosiahnuť, tým lepšie. Už ani nepočítal, koľkokrát si musel sám zadovážiť niektoré pomôcky.

„Učiteľské zápisníky sú u pani zástupkyne pre všeobecno-vzdelávacie predmety.“

„To je tá mladšia blondína?“

„Áno,“ hlesol a dúfal, že vyčerpala všetky otázky.

„Počítač je váš vlastný alebo...?“

Daniel v duchu záúpel, ale nahlas povedal: „Zájdite za technikom a zistite, či by sa nejaký nenašiel aj pre vás.“

„Dokedy tu dnes budeme?“

„Panebože, koľko otázok ešte máte?“ vyletelo z Daniela, a hoci sa chcel ovládať, pokračoval zvýšeným tónom: „Sme v nejakom kvíze alebo čo? Budem aj krútiť kolesom a po každej správnej odpovedi získam poukážku na nákup tovaru? Na všetko potrebné vám určia uvádzaciu učiteľku, informujte sa u nej. Ja mám na starosti dôležitejšie veci.“

Nastalo ticho.

Konečne!

Daniel si posunul okuliare na koreň nosa a sústredene pokračoval vo vypisovaní zápisníka.

(úryvok z knihy *Zvonením sa všetko začína*, 2021)